

вори́ли з татарськими послами. Татари жадали, щоб поляки заплатили їм ще давно залеглу данину двісті тисяч золотих, а потім, щоб згодились платити їм що-року девять — десять тисяч золотих, і щоб король вернув давні вольности козакам.

Хмельницький написав знов свої постанови для згоди та мира і післав з ними двох полковників. Полковники прийшли в пишний королів намет і поклали перед ногами короля лист Хмельницького. Хмельницький домагався «амнестії» цеб-то, щоб простили козаків за повстання, нікого не потягли на будлі яку кару та відповідальність, щоб козакам вернули їх давні вольности, щоб реєстрового війська було сорок тисяч, і щоб король одділив для козаків границю, куди польське військо навіть не мало-б права вступити; щоб на Україні не було унії, жидів і католицьких ченців єзуїтів, щоб київський митрополит мав однакове право з варшавським і сидів у варшавській сеймі поруч з ним, щоб у Києві, окрім шкіл українських, не могло бути ніяких інших польських, щоб на Україні воеводами, старостами й іншими урядниками були тільки значні родовиті українці а не поляки, і щоб Чигиринське староство було записано по вік на дохід гетьманської козацької булави, як засад на гетьманське прожиття.

Прочитавши ті постанови, поляки почали аж принькати приском від злости, що козаки, польські піддані, хочуть з ними годитись, мов незалежні од Польщі, самостійні. Але ніде було дітись: їм хотілось мерщій вернутись до-дому, до господи. Король згодився на ті постанови, умови, й цей мир через те й зоветься зборівським миром. Королівська і панська ласка була не велика: козаки одвоювали собі од поляків ті давні свої вольности, що вони мали ще з давних-давен. Хмельницький присягнув на вірність і підданство королеві і, впавши на одно коліно перед королем, поцілував його в руку: очевидно тоді ще в його не було думки одривати Україну од Польщі.

11. Побідний в'їзд Хмельницького у Київ.

Другого дня поляки і козаки розійшлися: король з військом пішов до Львова, Хмельницький і хан пішли до Збара-